

گام مثبت شورا برای برگزاری سمپوزیوم مجسمه‌سازی در سیرجان؛

سردی شهر از بے المانے

در یکی از نشست‌های اخیر شورای شهر، با حضور احمد زیدآبادی هنرمند پیشکسوت همشهری، پیشنهاد برگزاری یک سمپوزیوم مجسمه‌سازی مطرح و به بحث گذاشته شده است.

طرحی شبیه آنچه پیش از این گل‌گهر برای تامین مجسمه‌های منطقه‌ی گردشگری خود برگزار کرد و در آن کامیاب بود. طرحی موفق و سودمند برای دو طرف. هنرمند هنرش را عرضه می‌دارد و درآمدی از آن کسب می‌کند و اقتصاد هنر قوت می‌گیرد. از طرفی نیاز یک مجموعه به مجسمه‌های زیبا، مفهومی، هنری و قوی از نظر تکنیکی تامین می‌شود.

همه نیز می‌دانیم که سیرجان از نظر دارا بودن المان‌های شهری و مجسمه، شهری فقیر است و فاصله‌ی زیادی با استانداردها دارد و از این نظر کرمان خیلی جلوتر است.

تاکنون کوشش‌هایی هم که توسط شهرداری و سازمان سیمامنظر در دوره‌ی مدیران سابق شده، عمدتاً به ترکستان برده مگر در مواردی که هنرمندان بومی خود سیرجان دست همکاری داده‌اند و برای شهر با بودجه‌ای کم یک سری کارهای خوب کرده‌اند. وگرنه هرچه تاکنون شهرداری برای سیرجان از دیگر شهرها سفارش داده، از چند حالت خارج نبوده‌اند. یا مثل مجسمه‌ی دکتر صادقی، اثری متوسط‌الحال و حتی از نظر تناسب دست‌ها با سر و بدن فاجعه بوده‌اند. یا اساساً اگر تکنیک خوبی هم داشته‌اند، مثل مجسمه‌ی نوار کاست ربط چندانی به تاریخ و هنر و فرهنگ سیرجان نداشته‌اند و مردم هم آن را دستمایه‌ی شوخی قرار داده و روی آن توسط افشنه‌ی رنگ نوشته‌اند: گل‌های‌هائید!

در این میان حتی گزینه‌های دیگری هم بوده که مثل مجسمه‌ی بی‌بی و مجسمه‌ی مرد رزمنده از نظر تکنیک هنری در سطحی بسیار ضعیف قرار داشته‌اند و به ناچار یا جمع‌آوری شده‌اند و یا فراموش.

به هرحال فرصت برگزاری یک کارگاه مجسمه‌سازی برای سیرجان می‌تواند تبدیل به تهدید و هزینه‌تراشی بی‌جا برای شهرداری هم بشود اگر پیشنهاد خوب زیدآبادی در ادامه با اصرار خود او ره به بی‌راهه برود. بی‌راهه

از نقوش بادگیرها، یخدان‌ها و گل آجر و نقوش سنگی روی دیوارهای معماری قدیم سیرجان، نیم نگاه داشتن به سکه‌ها و سفالینه‌های قلعه‌سنگ و تندیس سر و بدن مشاهیر سیرجان از قبیل باستانی پاریزی و صفارزاده و... همگی در بازیابی هویت شهر مهم است. مهم مثل خود زیباسازی.

یک هنرمند غیربومی معمولاً با این‌ها آشنا نیست که بتواند اثری مرتبط با سیرجان خلق کند. بنابراین باید خواهشانه از شورا خواست که شرکت در سمپوزیوم را محدود به یک رشته مثل کار با فلز نکند تا هنرمندان تجسمی رشته‌های چوب، گل و سفال و... همه امکان شرکت داشته باشند و پیروزی بیافرینند. تا دوباره شاهد شکست یک تلاش دیگر در زمینه‌ی تولید و نصب مجسمه در سیرجان نباشیم. تا در آینده‌ی نزدیک با گل‌های‌هائیدی شماره دو روبرو نشویم.

به این معنا که اصرار او بر محدود کردن تولید و شرکت‌دادن اثر در رشته‌ای خاص از مجسمه‌سازی مثل کار با فلز موجب شود اکثر هنرمندان تجسمی بومی سیرجان نتوانند شرکت کنند و امکان حضور انحصاراً برای تجسمی‌کاران شهرهای دیگر فراهم شود.

به هرحال حضور هنرمندان تجسمی خود سیرجان اهمیت زیادی دارد زیرا شناخت دقیقی از شهر و فرهنگ و تاریخ و معماری و هنرهای دستی سیرجان دارند. این شناخت خیلی مهم است زیرا موجب می‌شود اثرهای پیشنهادی به سمپوزیوم شورا و شهرداری، ارتباط تنگاتنگی به خود سیرجان داشته باشند.

به هرحال سیرجان به عنوان شهر جهانی گلیم، باید مجسمه‌های خاص خودش را داشته باشد و المان‌های مربوط به تاریخ و افسانه‌ها و هنرهای دستی خود سیرجان در سطح شهر نصب بشوند. استفاده از طرح گلیم، بهره‌گیری